

Magyarnak születtünk, s azok is maradunk! (megemlékezés Földváron) 2008.11.5

Szerző Administrator
2008. december 29.
Utolsó frissítés 2008. december 29.

2008 november 5., szerda: Közélet Magyarnak születtünk, s azok is maradunk! (megemlékezés Földváron)

Kilencedik alkalommal tartották megemlékezést a barcaföldvári fogolytábor magyar áldozatainak emlékműegyüttesénél tegnap. A Hídvég és Földvár közötti emlékhelyen, ahol 1944 45 között több mint hatezer ember raboskodott, s szemtanúk vallomása szerint közülük ezren odavesztek, mintegy hatvanan gyűltek össze, s hat lelkipásztor emlékezett és emlékeztetett.

Nagy János hídvégi református lelkész házigazdai minőségben köszöntötte az egybegyűlteket. Ezt követően a főszónok, Ungvári Barna András uzoni lelkipásztor, a Sepsi Református Egyházmegye főjegyzője, az emlékhely ötletgazdája, megteremtője jelezte, idéntől a fogolytábor túlélőiről emlékezik meg. Ezúttal a Csíkszerdában élő Ivás Istvánról beszélt, aki Az utolsó székely határőrök című könyvében leírta a haláltábor borzalmait. Bálint László brassó-gyárvárosi református lelkipásztor, címzetes esperes a feldobolyi Bacsó Lajos visszaemlékezéseiből idézett. Akkoriban a foglyoknak felajánlották, ha áttérnek román vallásra, hazaengedik, ám ők azt válaszolták: magyarok vagyunk, magyarnak születtünk, s azok is maradunk. Koszta István krizbai evangélikus lelkész egyik elődjére emlékezett: 1943 karácsonyán Máthé János az örök megvesztegetésével meleg ételt vitt a táborba, és úrvacsorát osztott a magyar és német foglyoknak. Mihály János brassó-bolonyai római katolikus káplán áhítata után Szász Ferenc brassó-újvárosi unitárius lelkipásztor mondott imát, majd a magyar és székely himnusz eléneklése között megkoszorúzták az emlékművet. Elsőként a Magyar Köztársaság bukaresti nagykövetsége nevében Alföldi László, majd RMDSZ-szervezetek, egyházak és volt politikai foglyok szövetségeinek képviselői helyezték el a kegyelet koszorúit és virágait. Ezt követően szeretetvendégség volt a hídvégi református gyülekezeti házban kialakított emlékszobában. Szerző: Szekeres Attila